

Arrest

nr. 256 794 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSELS *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 29 april 2021 de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, is toegekomen in Zaventem met vlucht X uit Nairobi via Doha. Zij diende op 29 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Er werd beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, het gesloten centrum te Holsbeek.

1.2. Op 27 mei 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster op 27 mei 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 29/04/2021
Overdracht CGVS: 10/05/2021*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet machtigt mij de huidige beslissing te nemen tijdens uw vasthouding aan de grens. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd op 18 mei 2021 van 10u07 tot 14u05 gehoord in het Centrum voor illegalen te Holsbeek, bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw raadsman, mr. Ogumula, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U werd op 18 mei 2021 van 10u07 tot 14u05 gehoord in het Centrum voor illegalen te Holsbeek, bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is. Uw raadsman, mr. Ogumula, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Hawadle/Abdi Yusuf clan. U bent afkomstig uit het dorp Malayley, gelegen in het district Qoryooley in de provincie Lower Shabelle (Zuiden Centraal-Somalië). U leefde in uw dorp van uw eigen oogst en had koeien. Op 10 maart 2002 huwde u met M.A.H. met wie u één kind heeft. Na het overlijden van uw eerste echtgenoot huwde u op 4 oktober 2004 met M.M., van wie u na twee maanden scheidde. U heeft samen één zoon. Op 4 mei 2006 huwde u met uw neef O.I.H. U heeft samen zes kinderen. In 2016 opende u een eetplaats in de suuq (markt) van uw dorp. Om uw zaak te kunnen uitbaten betaalde u maandelijks belasting aan al Shabaab. In de tiende maand van 2016 kwamen enkele leden van al Shabaab uw zaak binnen en zeiden dat u zich moest aanbieden bij de rechtbank in Doon Buraale. U werd door hen meegenomen en naar deze plaats gereden. Ter plaatse werd u in een kamer geleid waar u door een vrouw werd gefouilleerd. Vervolgens werd u gedurende drie nachten in dezelfde kamer opgesloten. De vierde dag kwam een lid van al Shabaab u melden dat u vrij was te gaan. Hij gaf u uw telefoon terug. U keerde te voet terug naar huis en vernam dezelfde dag van M.A., een vertegenwoordiger van al Shabaab in uw dorp, dat u was opgesloten op verdenking van spionage voor de overheid. Vijftwintig dagen later kwamen zes leden van al Shabaab naar uw woning. Uw zoon A. verwittigde u hierover zodat u achterom kon ontsnappen en u zich kon gaan verstoppen in een opslagplaats voor mais. Na twee uur lang u te hebben gezocht vertrok al Shabaab. U besloot dezelfde avond samen met uw zoon A. naar uw broer in Qoryooley te stappen. Bij aankomst vertelde u uw broer over het voorval. De volgende ochtend zette uw broer u op een transport richting Mogadishu. Uw zoon A. keerde terug naar huis in het dorp Malayley. Nabij Mogadishu, zocht u in het vluchtelingenkamp Weydo enkele kennissen op. U verbleef er twee maanden. Sinds uw aankomst in Weydo werd u voortdurend gebeld door verschillende voor u onbekende nummers waarbij leden van al Shabaab u "murtad" (afvallige) noemden. Ze zeiden te weten dat u in Mogadishu was en dreigden u om te brengen. U besloot op aanraden van uw kennissen naar de stad Mogadishu zelf te trekken waar u introk bij M., een aangetrouwd familielid dat in het district Hodan woonde. Omdat de dreigtelefoons bleven duren, verhuisde u een maand later naar een aangetrouwd familielid in het district Yaqshid. U kon er in een woning terecht waar zes maanden later ook uw echtgenoot en al uw kinderen kwamen intrekken. Omdat u al Shabaab vreesde dook u in Mogadishu steeds onder bij verschillende familieleden en/of kennissen. Intussen liet u zich in het ziekenhuis onderzoeken en behandelen voor diabetes. Omdat u de hele situatie beu werd en uw gezondheid er onder leed besloot u Somalië te verlaten. In de eerste maand van 2021 regelde een buur voor u een smokkelaar. Er werden voor u een Somalisch en een Zweeds paspoort aangemaakt. Volgens het Zweeds paspoort heette u H.A.H. U vroeg uw smokkelaar om uw eigen naam in het Somalisch paspoort te zetten. Hij stelde echter dat hij dezelfde familienaam als in het Zweeds paspoort moest gebruiken en u in het Somalische paspoort als R.A.H. zou geregistreerd worden. Op 14 februari 2021 nam u vanuit Mogadishu een vlucht naar Nairobi. Vervolgens reisde u eind april 2021 vanuit Kenia naar België waar u op 29 april 2021 aankwam. Wanneer bij de grenscontrole werd vastgesteld dat uw foto niet leek op de foto in het Zweedse paspoort en u in het bezit bleek van een Somalisch paspoort op een andere naam, werd u de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd. U diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 7 mei 2021 niet R.A.H. te heten, zoals er in uw Somalisch paspoort werd vermeld, maar R.I.A. U vreest bij een terugkeer naar uw land door al Shabaab te worden omgebracht op verdenking van spionage voor de overheid.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aan diabetes stelt te lijden waardoor u regelmatig naar het toilet zou moeten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gemeld dat u ten aller tijde een pauze mocht vragen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 18/05/2021 -verder "notities" CGVS, p.2). Verder gaf u aan goed in staat te zijn een gesprek te hebben met uw Protection Officer (notities CGVS, p.2). U maakte verder doorheen het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen aangaande eventuele problemen.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Uit beschikbare informatie toegevoegd in uw administratieve dossier (zie document Federale Politie Nationale Luchthaven afdeling grenscontrole in Zaventem d.d. 29/04/2021), blijkt dat u België trachtte binnen te komen met een authentiek Zweeds paspoort op naam van H.A.H. voorzien van een foto die echter iemand anders toebehoort, wat erop wijst dat u de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. Nadat u werd gefouilleerd bleek u ook in het bezit te zijn van een authentiek Somalisch paspoort voorzien van uw foto en op naam van R.A.H. Daar u niet in het bezit was van een geldig reisdocument (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°) en u niet in het bezit was van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°), werd op 29 april 2021 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen. U diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw stelling niet naar Mogadishu/Somalië terug te kunnen keren omwille van problemen met leden van al Shabaab, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen met al Shabaab aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw uitleg over uw problemen met al Shabaab in het dorp Malayley in oktober 2016 bijzonder vaag en incoherent is waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig op de helling komt te staan. Zo valt het op dat u ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op een vraag naar arrestaties en/ of detenties aangeeft nooit te zijn aangehouden en/of opgesloten te zijn geweest (zie vragenlijst Commissariaat-generaal – verder "CGVS" d.d. 07/05/2021, vraag 3.1). Ten overstaan het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u na uw meename door al Shabaab in de tiende maand van 2016 gedurende drie nachten in een kamer werd opgesloten, alvorens men u vrij liet (notities CGVS, p.20). Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u enkel dat u geen Somalische tolk had gekregen die alles deftig zou kunnen uitleggen (notities CGVS, p.21). Uw uitleg is echter niet serieus te noemen. Uit de gegevens in uw administratieve dossier blijkt immers dat u tijdens dit onderhoud wel degelijk werd bijgestaan door een tolk Somalisch. Bovendien blijkt uit dezelfde gegevens dat u uw verklaringen, zoals afgelegd ten overstaan de DVZ, voor akkoord ondertekende nadat deze u werden voorgelezen in de Somalische taal (zie vragenlijst CGVS d.d. 07/05/2021, vraag 9). Bij de vraag tijdens uw persoonlijk onderhoud met uw Protection Officer of u eventuele opmerkingen had over het korte gesprek met de DVZ en of u er alle vragen had verstaan, antwoordde u overigens bevestigend en gaf te kennen geen opmerkingen er over te hebben. Op geen enkel moment gaf u aan geen tolk te hebben gekregen bij uw eerste gesprek in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, noch dat u de gestelde vragen niet goed zou hebben begrepen (notities CGVS, p.4). Verder dient te worden gewezen op enkele incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS en tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf.

Zo gaf u ten overstaan de DVZ te kennen door al Shabaab beschuldigd te zijn van spionage voor de overheid. Omdat er onvoldoende bewijzen waren hebben ze u vrijuit laten gaan (zie vragenlijst CGVS d.d. 07/05/2021, vraag5).

Wanneer bij het CGVS werd gepolst of u ooit had geweten waarom u 3 dagen lang werd vastgehouden door al Shabaab, daar u in uw spontane uiteenzetting over uw arrestatie en detentie geen gewag maakte van verdenking van spionage (notities CGVS, p.20,21,22), antwoordde u dat de mensen van al Shabaab dit (de reden) niet vertellen. U ontkende vervolgens uitdrukkelijk ooit te hebben geweten waarom u toen werd vastgehouden (notities CGVS, p.21,22). Wanneer uw aanvankelijke verklaringen bij de DVZ werden voorgelezen, stellende dat u daar duidelijk had verteld dat al Shabaab u verdacht van spionage, antwoordde u plotsklaps: "Dat zijn de mensen die me dat achteraf vertelden; dat ik misschien op verdenking van spionage vastgezet had". Gevraagd wie en wanneer u dit dan had gemeld stelde u dat het M.A. was, een verantwoordelijke van al Shabaab in uw dorp, die u dezelfde dag van uw vrijlating deze uitleg persoonlijk had meegedeeld (notities CGVS, p.22). Geconfronteerd met uw uiteenlopende uitleg ("omwille van" spionage voor de overheid tegenover "misschien" op verdenking van spionage) en opgemerkt dat u in uw uitleg u zelf wel tegenspreekt ("nooit geweten" tegenover "wel geïnformeerd" door een medewerker van al Shabaab), herhaalde u enkel uw laatste versie van de uiteenzetting stellende dat het M.A. was die u uitleg gaf (notities CGVS, p.22). Ook al zou u ongeschoold zijn (notities CGVS, p.3,16,31), kan men verwachten dat u een coherent relaas brengt over feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek bovendien als het om een detentie van meerdere dagen zou gaan.

Hoe dan ook, waar u liet uitschijnen te zijn opgepakt omdat al Shabaab u zou hebben verdacht een spion voor de autoriteiten te zijn, kon u geenszins uitleggen waarom net u –een moeder van acht kinderen die alle regels van al Shabaab respecteert en maandelijks haar belastingen betaalde om haar eethuis te kunnen uitbaten– plotsklaps door al Shabaab werd gevisieerd en verdacht van spionage (notities CGVS, p.19,20,24,25). Uitgenodigd om wat meer informatie te verschaffen over de redenen waarom u werd verdacht zei u enkel: Dat is wat ik me tot vandaag ook afvraag (notities CGVS, p.24). Gepolst of u misschien bij M.A. uw licht was gaan opsteken waarom u verdacht was, antwoordde u ontwijkend: "Die mannen hebben, ik bedoel die M.A. moet ook doen wat die rechtbank zegt." (notities CGVS, p.24). Vervolgens merkte u zeer algemeen op dat restauranthouders altijd dergelijke problemen hebben (notities CGVS, p.24). Opgemerkt dat u meer persoonlijke uitleg diende te geven waarom juist u door al Shabaab werd verdacht van spionage, wees u enkel naar het bedrag van uw dagelijkse inkomsten en het bedrag van uw maandelijkse belasting aan al Shabaab, stellende dat u vier maanden na uw opening aan al Shabaab had gezegd dat u de som niet kon betalen (notities CGVS, p.24). Uiteindelijk gaf u aan alsnog steeds uw verplichte belasting te hebben betaald (notities CGVS, p.25). Het valt dan ook op dat u bij een vraag naar meer persoonlijke uitleg gewoon met nieuwe feiten afkomt (inkomsten/belastingen), die vervolgens niets te maken blijken te hebben met de gestelde vraag, noch een belangrijke link vormen in uw verhaal. Waarom al Shabaab een persoon die ze verdenken van zware feiten zoals spionage niet zouden ondervragen en zomaar vrijlaten, is overigens een raadsel (notities CGVS, p. 20,21). Men zou immers verwachten dat een georganiseerde groepering als al Shabaab die in uw dorp de plak zwaait en de moeite neemt u naar de rechtbank te sommen (notities CGVS, p.20), u in de drie dagen dat ze u als vermeende spion vasthouden zouden ondervragen. Wanneer u dit werd voorgehouden stelde u: "Ze doen wel een onderzoek, als daaruit blijkt dat ze niets tegen je hebben dan gaan ze je vrijlaten". De vraag of al Shabaab dan niets tegen u had, beantwoordde u dan ook bevestigend (notities CGVS, p.25). Deze vaststellingen in acht nemend is het dan ook totaal niet overtuigend dat al Shabaab vijftientig dagen later, terwijl u uw eetplaats niet meer had heropend, noch had gereisd (notities CGVS, p.24), bij u zou langskomen voor een huiszoeking om u te arresteren. U beweerde immers dat ze deze actie ondernamen omdat ze u voor een spion zagen. Bijzonder is overigens dat al Shabaab, nadat ze twee uur lang u overal hadden gezocht u niet zou hebben gevonden (notities CGVS, p.22,23). Dat uw problemen met al Shabaab in uw dorp niet in het minst overtuigend blijkt bovendien uit uw bewering dat u besliste om uw zoon A., die met u naar Qoryooley was gevluht, gewoon terug naar uw dorp –en dus naar de hol van de leeuw- te sturen. Het is immers niet redelijk te noemen u uw zoon naar een plaats stuurt waar u zelf in gevaar was, hiermee het risico nemend dat al Shabaab wel eens uw zoon zou kunnen aanpakken. Even frappant in uw hele betoog over uw problemen met al Shabaab is dat uw echtgenoot nooit enig probleem met al Shabaab kende, terwijl u –zijn echtgenote- ervan werd verdacht een spion van de overheid te zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot nooit werd lastiggevallen door al Shabaab en zelfs na jullie verhuis naar Mogadishu, meermaals op en weer reisde tussen Mogadishu en het dorp Malayley. Hij kon tijdens bij deze bezoeken aan het dorp zelfs wat van jullie eigendommen verkopen om u van geld te voorzien (notities CGVS, p.29,30). Het is immers niet te vatten dat een man wiens echtgenote als spion wordt gezien, zelf niet verdacht zou zijn, vooral omdat uw echtgenoot zich verschillende keren tussen het

regeringsgebied (Mogadishu) en het gebied onder de controle van al Shabaab bewoog (Qoryooley/Malayley).

Daar u de problemen met al Shabaab in Malayley aanwijst als aanleiding voor uw vertrek naar Mogadishu in 2017 en deze incidenten aan de basis legt van uw problemen met onbekende leden van al Shabaab die u jarenlang dagelijks met dreigtelefoons bestookten, kan in het licht van bovenstaande vaststellingen niet het minste geloof worden gehecht aan uw problemen met al Shabaab in Mogadishu. Zelfs indien uw verklaringen over de problemen met al Shabaab in uw dorp waar zouden zijn –quod non- is het totaal onwaarschijnlijk dat een goed georganiseerde groep als al Shabaab die eerder doelgerichte aanslagen uitvoert en bepaalde categorieën mensen viseert, zoals clanoudsten, zakenlieden, overheidsfunctionarissen, journalisten, medewerkers van ngo's en internationale organisaties –alle informatie is beschikbaar via de hieronder vermelde links- zich jarenlang zou bezighouden met telefonische bedreigingen aan het adres van een huisvrouw (notities CGVS, p.29) en moeder van acht kinderen in Mogadishu, die totaal niet aan de hierboven omschreven profielen voldoet. Gevraagd waarom u zo interessant zou zijn geweest voor al Shabaab dat ze jarenlang hun tijd zouden steken u ontelbare keren op te bellen en te bedreigen (notities CGVS, p.28), antwoordde u: “De man van mijn nicht is 4 jaar spoorloos, hij was meegenomen geweest” (notities CGVS, p.29). Daar u met dit antwoord geen inzicht bood op uw eigen persoon, werd u de vraag opnieuw gesteld. U merkte enkel het volgende op: “Shabaab (AS) noteert alles, wie is van overheid, wie is van AS, ze kunnen je van alles beschuldigen”, hiermee nog steeds geen overtuigende uitleg biedend waarom u na al die jaren in Mogadishu een doelwit zou zijn voor al Shabaab (notities CGVS, p.29).

U verklaarde tot slot uitdrukkelijk dat de door u uiteengezette problemen met al Shabaab de enige reden was waarom u uw land had verlaten. U kende verder geen problemen met de autoriteiten, noch met medeburgers (notities CGVS, p.30).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 27 december 2020 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20201227.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 27 december 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot in de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven aan en/of opgeëist door al-Shabaab. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn, getroffen kunnen worden. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. ISS eist in 2020 wel enkele aanslagen op in Mogadishu, maar het is onduidelijk welke claims legitiem zijn. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de voorafgaande verslagperiode stijgt het geweld in de hoofdstad vanaf maart 2020 lichtjes tot mei 2020. Daarna beschrijft het een dalende lijn, de maand september uitgezonderd.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u –die van 2017 tot aan uw vertrek in februari 2021 onafgebroken samen met uw echtgenoot en uw kinderen, in Mogadishu woonde- persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zoals hierboven werd vastgesteld laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),
--Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
-Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet
-Schending van artikel 57/7 Vreemdelingenwet
-Schending van de artikelen 48/3 tem 48/5 Vreemdelingenwet
-Schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM”.*

Verzoekster benadrukt eerst dat haar herkomst uit het district Qoryooley in de provincie Lower Shabelle in Somalië vaststaat en niet wordt betwist.

Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, is verzoekster formeel dat de door haar afgelegde verklaringen correct zijn. Zij betwist de motieven van de bestreden beslissing als volgt:

“- Vasthouding door AS is niet vermeld in het eerste interview

Verwerende partij verwijt verzoekster dat zij tijdens haar tweede gehoor melding maakt van detentie en dit niet zou gedaan hebben tijdens het eerste gesprek met DVZ

Enige nuancering is hier op zijn plaats.

Verzoekster heeft wel degelijk zij het impliciet in haar eerste relaas vermeld dat zij werd vastgehouden.

Zij stelde tijdens het gehoor:

"Ze hebben me dan vrijgelaten"

Vrijlating impliceert meteen ook dat er wel degelijk een detentie heeft plaatsgevonden, alleen is de duur ervan niet gespecificeerd.

Van een tegenstrijdigheid in ware zin van het woord, is geen sprake.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekster op de luchthaven werd geïnterviewd. Zij bevond zich op dat moment in detentie en hierdoor in een bijzonder stressvolle situatie overmand door bijzonder veel angst over wat er met haar zou gebeuren.

Verzoekster heeft nooit eerder haar regio verlaten, zij was gescheiden van haar kinderen en echtgenoot gedurende een lange reis met valse paspoorten geregeld door smokkelaars, en werd vervolgens van haar vrijheid beroofd...

Deze omstandigheid heeft vanzelfsprekend een impact op de manier waarop het gehoor kon plaatsvinden.

Verzoekster heeft aangegeven tijdens haar gehoor dat de tolk haar geen deftige uitleg heeft verstrekt. Zij heeft nooit verklaard dat zij geen tolk zou gehad hebben, zie notities 23/32!!

Haar raadsman zorgde bij verwerende partij voor verwarring waar hij op het einde sprak over geen bijstand van een tolk terwijl zijn cliënt dat nergens gesteld heeft, op het einde van het gehoor! Dat kan verzoekster niet verweten worden.

Uitleg verstrekken is per definitie niet de taak van een tolk, doch dit was voor mevrouw alvast niet duidelijk. Zij liet reeds bij aanvang van het gehoor gelden dat haar advocaat enkel Engels sprak en zij hem niet verstond!

Tijdens het relaas geeft zij blijk van een groot onvermogen om gericht op de vragen te antwoorden, bij tijden tot ergernis van de PO in kwestie die mevrouw geregeld moet aansporen om te antwoorden op de vragen. Zo bijvoorbeeld stelt verzoekster tijdens het relaas voor om de PO uit te leggen hoe zij haar ontbijt "muffo" bereidde, of nog, wil zij vertellen wat ze op de velden verbouwen, notities 18/32 en 17/32

Verzoekster wist allerm minst wat haar te wachten stond en wat er van haar concreet verwacht werd.

Hier dient gewezen te worden op het feit dat zij nooit overleg gehad heeft met haar eerste raadsman alvorens haar gesprek met DVZ aan te gaan, zodat zij volledig onvoorbereid was. Het is de taak van de advocaat om de vragen met de cliënt te overlopen en de draagwijdte ervan uit te leggen. Wat bedoeld wordt met detentie is niet voor elke persoon even evident, al zeker niet wanneer deze ongeschoold is.

- Reden voor aanhouding en detentie gedurende drie dagen wordt ongeloofwaardig geacht

Verzoekster vertelde naar waarheid over beide incidenten die zich voordeden na de opening van haar theehuisje in de suuq en vertelde eveneens wat zij van anderen hierover had vernomen na haar vrijlating. Van enige tegenstrijdigheid zoals verwerende partij stelt, is geen sprake.

Verzoekster heeft tijdens haar detentie gedurende drie dagen nooit PERSOONLIJK vernomen waarom zij aangehouden was.

Zij vernam pas na haar vrijlating- die plaatsvond nadat er verschillende mannen uit haar omgeving echtgenoot, man van echtgenoot en een dorpsoudste zich waren gaan bevragen bij AS naar de reden voor haar aanhouding- bij navraag bij de lokale AS verantwoordelijke in het dorp, M.A., dat men haar misschien verdacht van spionage. (notities 22/32)

Zij is nooit officieel in verdenking gesteld hiervan, en blijft zelf met heel wat vragen achter tot op vandaag. Vandaar dat zij met de nodige voorzichtigheid verklaard heeft aan verwerende partij wat zij van derden had vernomen, met name dat men haar zou verdacht hebben van spionage zonder hiermee ooit persoonlijk mee te zijn geconfronteerd.

Verzoekster was reeds eerder in het vizier van AS terecht gekomen, zo blijkt uit haar verklaring.

Uit de verklaring blijkt dat de problemen met AS al teruggingen tot enkele maanden na opening van het theehuis.

Verzoekster kon na enkele maanden open te zijn, ingevolge het laag aantal klanten de belasting verschuldigd aan AS, nog moeilijk betalen aan AS

AS zocht haar op in haar theehuis om de betaling te eisen, waarna zij haar gezin nog meer ontriefde om toch maar deze belasting te voldoen.

Na haar detentie keerde verzoekster niet terug naar het theehuis, uit angst voor verdere problemen. In die periode betaalde zij vanzelfsprekend de belasting niet nu zij geen inkomsten had, zie notities 24/32.

Vervolgens viel AS 2 dagen later haar huis binnen.

Verzoekster wist te ontsnappen via de maïsvelden.

Nadat zij naar MOGADISHU was gevlucht, ontving verzoekster verschillende dreig telefoons.

Daarbij werd zij steevast verweten een afvallige te zijn.

De dreigementen houden onlosmakelijk verband met haar positie als vrouw die besluit om handelaar te worden door een theehuis te openen en zich in de publieke ruimte te begeven met haar activiteiten

Een dergelijke handelwijze week reeds af van de rol die AS de vrouw toedichtte, met name die van onderdanige echtgenote die binnenskamers blijft; zij wordt niet geacht deel te nemen aan het openbare leven.

Onterecht concludeert verwerende partij dat de betaling van belasting geen link met haar dossier zou vertonen. Niets is minder waar in het licht van voorgaande uiteenzetting.

Verzoekster is een analfabete vrouw die geen overleg had met haar raadsman om haar voor te bereiden zoals dat verwacht wordt. Zij verklaart bij aanvang op pagina 2/32 dat hij in het Engels communiceert en zij de taal niet begrijpt.

- Verwerende partij meent dat verzoekster niet over het profiel beschikt om vervolgd te worden voor spionage

Verwerende partij vond het niet aannemelijk dat verzoekster als moeder van acht kinderen die af en toe verplaatsingen maakte voor boodschappen in Qoryooley via een door AS gecontroleerde weg, zou beschuldigd geweest zijn van spionage terwijl de andere bewoners van het dorp daar soms vooral hun zondagse boodschappen deden maar toch met rust gelaten werden

Er is een groot verschil in de positie van verzoekster en deze van de andere vrouwelijke burgers.

Verzoekster was geen gewone burger dan wel HANDELAAR

Zij manifesteerde zich in de publieke ruimte door een theehuis uit te baten.

Een actieve rol van de vrouw in de publieke ruimte is uitermate problematisch an sich en wordt indien al gedoogd, gedoogd omwille van de belastingen die kunnen worden geheven via deze weg.

De omstandigheid dat verzoekster op zondag als handelaar naar de markt trok van, waar de overheid de macht had, maakt haar profiel wel degelijk interessant voor AS.

Handelaars die zich zoals verzoekster geregeld van de ene zone naar een andere door de overheid gecontroleerde zone verplaatsen, lopen daarbij bijzonder in het vizier en zijn potentiële bronnen van spionage.

De bewegingsvrijheid is in principe beperkt tot zelfs onbestaande, in het bijzonder voor vrouwen!

Wanneer voormelde omstandigheden in acht worden genomen, voldoet het profiel van verzoekster wel degelijk om vervolgd te worden door AS wegens spion.

Het feit dat verzoekster niet werd ondervraagd tijdens haar detentie door AS, acht verwerende partij niet geloofwaardig. Echter kan moeilijk over AS gesteld worden dat zij enige logica hanteren. Willekeur en geweld zijn hun handelsmerk, de redelijkheid en de ratio zijn er zoek.

Verzoekster gaf haar persoonlijke visie, die plausibel is, te kennen dat men onderzoek doet en indien er niet s bezwarends wordt gevonden, men de persoon in kwestie weer vrijlaat.

- Roekeloos gedrag van verzoekster tijdens de vlucht door haar zoon mee te nemen

Verwerende partij acht het gedrag van verzoekster onterecht roekeloos waar zij haar zoon A. meenam de avond om het dorp te ontvluchten en hem vervolgens terug naar het dorp stuurde de dag nadien, en dus overdag, nadat zij veilig bij haar nonkel waren aangekomen en hij haar verder zou helpen.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat haar zoon slechts twaalf jaar oud was op het moment van de vlucht

Kinderen van jonge leeftijd worden niet meteen gevisieerd door AS.

Verzoekster was er dan ook van overtuigd dat zij haar kind hierdoor geenszins aan risico blootstelde om opgepakt te worden door AS.

A. diende haar te begeleiden tot zij veilig was, om vervolgens naar zijn familie terug te keren.

Welk valabel alternatief was er anders voorhanden? Verzoekster kon haar zoon niet meenemen, nu zij niet in zijn onderhoud zou kunnen voorzien. Dat verklaart meteen ook waarom haar kinderen en echtgenoot pas later haar zouden vervoegen in Mogadishu.

Verzoeker haar echtgenoot werd nog één maal opgezocht op het veld door AS vier dagen na haar vertrek. Hij verplaatste zich via de velden tussen Mogadishu en het dorp wanneer dat nodig was, op geen enkel ogenblik verplaatste hij zich vrijelijk. Verwerende partij heeft verzoekster hierover niet voldoende bevraagd doch maakt allerhande assumpties zonder de ware feitelijke toedracht te kennen.

- Herhaaldelijke bedreigingen aan het adres van verzoekster na haar vlucht naar Mogadishu

Verzoekster werd bedreigd in Mogdishu en diende regelmatig van onderduikadres te veranderen uit angst om gevonden te worden.

Verwerende partij heeft hierover amper vragen gesteld, en bijgevolg nagelaten om verzoekster haar verklaringen op consistentie en geloofwaardigheid te beoordelen.

Zoals hoger vermeld, kan het relaas van verzoekster niet eenvoudig worden afgedaan als dat van een vrouw met acht kinderen .

Verzoekster was een vrouw , een handelaar, die verplaatsingen maakte van haar dorp via een door AS gecontroleerde weg zodat zij gekend was bij de AS leden die er patrouilleerden) naar Qoryooley in handen van de overheid .

Haar activiteiten als handelaar en de gekende problemen om te betalen, gevolgd door de opschorting van de betaling de periode dat zij het eethuis niet opendeed (de periode tussen de vrijlating en de zoeking in haar huis) dienen in acht genomen te worden door verwerende partij om een juiste en volledige beoordeling ten gronde te kunnen doorvoeren, hetgeen zij evenwel nagelaten heeft door verzoekster af te schilderen als een eenvoudige vrouw met veel kinderen . Hiermee wordt wel een bijzonder partiële en onvolledige lezing van het dossier gevoerd

De inlichtingendienst Amniyat van AS is actief in de stad Mogadishu. " Zij hebben hun tentakels wijd en zijd verspreidinclusief op plekken die als veilig worden beschouwd... Er is geen twijfel dat veel van het succes van Al Shabaab in door de overheid beheerde gebieden kan worden toegeschreven aan de Amniyat.. Volgens de onderzoekers speken vrouwen een belangrijke rol bij het ondersteunen van leden van Amniyat... Zij zorgen voor overnachtingsmogelijkheden .. en spelen berichten door". Vrouwen blijken een actieve rol te spelen binen AS en zijn betrokken bij activiteiten die cruciaal zijn voor de veerkracht van de beweging.

Algemeen+Ambtsbericht+Somalie+maart+2020%20(2).pdf

Het hoeft in dat opzicht helemaal niet te verbazen dat er informatie over verzoekster bekend was in Mogadishu en dat zij daar niet aan hun greep wist te ontsnappen.

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekster vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend".

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, geeft verzoekster een korte theoretische toelichting en stelt het niet eens te zijn met de motivering in de bestreden beslissing dat zij hiervoor niet in aanmerking komt. Zij licht hierbij toe als volgt:

"Verzoekster is afkomstig uit het dorp Malayley, district Qoryooley in de provincie Lower Shabelle ((Zuid en Centraal Somalië)

De situatie in Somalië is gekenmerkt door een hoog langdurig aanslepend conflict.

Vrouwen en meisjes lopen het risico slachtoffer te worden van gender gerelateerd geweld omdat ontheemding afbreuk doet aan de beschermingsmechanismen die de familie en de gemeenschap traditioneel bieden.

Een veilig vluchtalternatief is niet voorhanden voor mensen uit Centraal en Zuid Somalië zoals verzoekster.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat betrouwbare cijfers niet voorhanden zijn over het aantal gewelddadige incidenten in MOGADISHU

Zij erkent vervolgens dat de veiligheidssituatie in MOGADISHU nog steeds problematisch en ernstig is en bevestigt terecht dat 'de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker' aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus!

Bij de overweging tot een binnenlands vluchtalternatief, dient te worden nagegaan of een asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Tevens dient ook nagegaan te worden of er redelijkerwijs van de asielzoeker kan verwacht worden zich daar te vestigen.

Hierbij dient rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in de regio en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Hier knelt het schoentje evenwel.

Verwerende partij laat na het kwetsbaar profiel van verzoekster voldoende in overweging te nemen bij de beoordeling.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

"Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

Dit artikel vormt een belangrijke wettelijke bepaling die - in overeenstemming met de Herschikte Kwalificatierichtlijn - de asielinstanties verplicht om bij de beoordeling van de asielaanvraag, ook rekening te houden met het profiel van de asielzoeker.

De verplichting voor verwerende partij om de kwetsbaarheid in overweging te nemen tijdens het asielinterview is expliciet opgenomen in het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS:

"De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep." (artikel 4 KB voor de vaststelling van de procedure voor het CGVS)

Maar ook bij de beoordeling van de asielaanvraag dient dit principe in overweging te worden genomen: "De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;" (artikel 27 voormeld KB)

Het reël risico op vervolging of ernstige schade in hoofde van de verzoekster dient beoordeeld te worden op heden.

Het kwetsbaar profiel van verzoekster is daarbij niet minstens niet afdoende in overweging genomen. Verwerende partij is van oordeel dat verzoekster het bewijs niet geleverd heeft dat zij specifieke geraakt wordt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden.

Echter kan deze redenering niet gevolgd worden.

De stelling dat verwerende partij evenmin over elementen beschikt die er op wijzen dat er in hoofde van verzoekster omstandigheden bestaan die een verhoogd risico tot gevolg hebben, kan niet volstaan.

Verwerende partij heeft een ACTIEVE onderzoekplicht, en al zeker in het geval de asielzoeker zoals in casu een analfabete jonge vrouw betreft die meermaals tijdens het gehoor informatie verstrekt waaruit blijkt dat sprake is van extreme armoede.

De individuele omstandigheden van verzoekster, inzonderheid haar concrete familiale achtergrond, haar huidige sociaal- economische situatie en inzonderheid die van haar gezin dat in Mogadishu verblijft, is NIET onderzocht geweest door verwerende partij.

Een doorgedreven bevraging van de sociaal- economische situatie en familiale achtergrond van verzoekster was vereist om een juiste inschatting te kunnen maken van de onderliggende vrees op vervolging of reële schade op een onmenselijke behandeling.

Verwerende partij laat in casu na haar standaard te verlagen en het verwachtingspatroon bij te stellen.

Dit is bijzonder problematisch , te meer nu doorheen de persoonlijke onderhouden van verzoekster een aantal aandachtspunten worden blootgelegd

De overigens ENIGE overweging van verwerende partij met betrekking ter staving van de mogelijke terugkeer van verzoekster, met name dat het gezin van 2017 tot 2021 in MOGADISHU verbleef, maakt allerminst een gedegen onderzoekvoering uit.

Relevant bij het beoordelen van de mogelijkheid tot veilige terugkeer is het concreet persoonlijk profiel van de terugkerende personen. Daarbij gaat het onder andere om clanafkomst, de sociale positie die men inneemt, of men beschikt over een netwerk en over financiële middelen en het soort vaardigheden waarover men beschikt

Deze parameters zijn bijzonder problematisch in het geval van verzoekster.

Haar gezin verblijft in MOGADISHU in extreme armoede

Zij wonen in een sloppenwijk, in een armetierig golfplaten huisje, waar geen water en geen elektriciteit voorhanden zijn. Zij hangen af van de burens om wat proper water te kunnen gebruiken.

De echtgenoot van verzoekster is van afkomst boer / herder. Hij is met andere woorden geenszins geschoold nog professioneel onderlegd

Niettemin moet hij in de stad in het onderhoud voorzien van 8 kinderen en zichzelf.

Vaste inkomsten zijn er niet. Deze zijn bijzonder onregelmatig en schaars.

Wanneer haar echtgenoot geluk heeft, mag hij een dag klussen in de bouw voor 4 dollar per dag.

De kinderen krijgen hierdoor slechts 1 maal daags een maaltijd, bij gebrek aan geld om eten te kopen.

Inmiddels diende de echtgenoot het stuk landbouwgrond en het huis in Malayley te verkopen om de reis van verzoekster te bekostigen, zodat hiermee hun voedselbron is weggevalen

Evenmin kunnen de kinderen geen onderwijs volgen bij gebrek aan financiële middelen.

Dat verzoekster in Mogadishu armoede kende, blijkt uit de verklaring waar zij stelt dat zij een koe dienden te verkopen om zorg te krijgen voor haar aandoening diabetes, zie notities 28/32

Met het ziektebeeld van verzoekster wordt al evenmin rekening gehouden. Zij lijdt aan diabetes doch dit element is niet in acht genomen.

Nochtans stelt de vraag naar medische zorg wel degelijk een probleem in Mogadishu nu de toegang tot gepaste zorg betalend is en het gezin geen middelen heeft om in hun basisonderhoud te voorzien, laat staan om de nodige zorgen voor mevrouw te krijgen.

Voormelde aspecten kwamen nergens aan bod.

Verwerende partij liet eveneens na om verzoekster nader te bevragen over haar clan en de mogelijke impact hiervan op een veilige terugkeer naar MOGADISHU

Nochtans is de volledige Somalische maatschappij gebouwd op het clansysteem.

Somalië kent bijzonder veel clanconflicten , die een blijvende zorg uitmaken voor de Verenigde Naties, evenals het geweld dat structureel ingebed raakte de afgelopen jaren. Het is bijzonder moeilijk te bepalen welke zone veilig is voor welke clan gezien de vele onderlinge bewegingen in de regio.

Mogadishu is uitgerekend één van de moeilijkste gebieden wat de samenstelling ervan betreft, gezien het 2 jaar durend conflict, de IDP's en de diaspora terugkeerders evenals de veiligheidssituatie. Bepalend voor de mate waarin een persoon veilig kan leven, zijn factoren als geboorteplaats, opvoeding, onderwijs, status en hoe lang de persoon reeds in het gebied heeft gewoond.

Verzoekster was er de afgelopen periode uitsluitend op de vlucht door wisselend op verschillende adressen te verblijven. Zij kon zich niet vestigen op een vaste plek, noch haar sociale skills ontwikkelen nu zij ondergedoken leefde.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar rechtspraak van het EHRM en van de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK waarin wordt gesteld dat een gewone burger bij terugkeer geen reëel risico loopt op vervolging

Hier dienen volgende kritische kanttekeningen te worden geplaatst.

Vooreerst dateert deze rechtspraak van 2012 respectievelijk 2014!

Met anderen woorden, deze rechtspraak is gedateerd en kan onmogelijk zonder meer op heden - anno 2021 - worden ingeroepen om te besluiten tot een veilige terugkeer van verzoekster.

Bovendien dient de specificiteit van elke zaak in acht te worden genomen en kan onmogelijk naar believen maar bijzonder selectief uit een bepaald dossier worden geput, zonder de context van het concrete dossier in acht te nemen.

Te meer nu deze visie strijdig is met de informatie van verwerende partij dat een exhaustief overzicht van gewelddadige incidenten in Mogadishu niet mogelijk is nu de bronnen hier onderling over verschillen.

Het niet weten en de gerede twijfel dienen in het voordeel van de verzoeker te worden aangewend.

Inmiddels is na datum van voormelde rechtspraak reeds meermaals door het UNHCR bevestigd dat MOGADISHU geen veilige haven voor Somalische burgers die terugkeren uitmaakt

In mei 2016 verscheen een geactualiseerd en ongewijzigd standpunt van UNHCR over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië. Dit document volgde op het eerder verschenen standpunt uit juni 2014 met betrekking tot terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië. Het UNHCR roept landen op af te zien van gedwongen terugkeer van personen naar regio's in Zuid- en Centraal-Somalië, die óf getroffen worden door militaire acties en/of de daaruit voortvloeiende ontheemding, óf die kwetsbaar en onzeker blijven na recente militaire acties, óf die onder de volledige of gedeeltelijke controle van gewapende niet-overheidsgroeperingen zijn.

Het Ambtsbericht met betrekking tot Somalië stelt hierover als volgt:

"UNHCR stelde zich destijds op het standpunt dat er geen reëel binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief was voor teruggekeerde asielzoekers afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië en dat gedwongen terugkeer naar Mogadishu ook als te gevaarlijk werd beschouwd. Dit standpunt is ongewijzigd. Ook voor Somalische asielzoekers die hun asielaanvraag baseren op vrees voor vervolging of geweld van de zijde van Al-Shabaab, geldt dat bescherming door de overheid in Mogadishu in het algemeen niet voorhanden is, ofschoon de stad onder controle is van de regeringstroepen samen met AMISOM-troepen. Dit geldt in het bijzonder voor Somaliërs van wie verondersteld kan worden dat zij op de lijst van gezochte personen van Al-Shabaab staan.²³⁴ Recente informatie bevestigt dat in de gebieden die in handen zijn van de overheid en/of AMISOM nog steeds sprake kan zijn van verregaande invloed van Al-Shabaab "

<https://www.dienstterugkeerenvertrek.nl/binaries/Ambtsbericht%20Somalie%2019Q319tcm49-220117.pdf>)

Ook in het laatste Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie dd 2020 wordt bevestigd dat het UNHCR zijn visie tot op heden niet gewijzigd heeft op dit punt.

In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een autonome vrees op ernstige schade door een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Somalië.

De tijdens het gehoor ingeroepen en omstandig gemotiveerde motieven, in hun onderlinge en onmiskenbare samenhang bekeken met de specifieke sociale leefwereld van verzoekster en haar gezin en de onveilige situatie in Somalië zoals hoger uiteengezet, zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 §2 Vw te beoordelen.

Bijgevolg is het op grond van de feiten hierboven vermeld en het profiel van verzoekster voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekster vervolging dient te vrezen wanneer zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden.

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekster vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op artikel 3 EVRM kan verzoekster in geen enkel geval worden teruggeleid naar haar land van herkomst.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in om de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat haar verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van haar verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het geven van blote *post-factum* beweringen en het minimaliseren en betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster voert aan dat zij tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk, hetzij impliciet, vermeldde dat zij werd vastgehouden, gezien zij verklaarde “*ze hebben mij dan vrijgelaten*” (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2), hetgeen een detentie impliceert. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster tijdens ditzelfde interview tevens “*Nooit*” verklaarde toen haar tijdens dit interview werd gevraagd of zij ooit gearresteerd werd of in de gevangenis heeft gezeten (*Ibid.*, p. 1), hoewel zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij door Al-Shabaab werd meegenomen en gedurende drie dagen in een kamer in hun rechtbank in Doon Buurale werd opgesloten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 20). De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij deze feiten ook zou vermelden tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd wordt of zij ooit werd gearresteerd of vastgehouden. Verzoekster voert ter minimalisering van haar lacunaire verklaringen op dit punt aan dat de omstandigheden waarin zij zich bevond tijdens het interview (in detentie op de luchthaven en aldus in een stressvolle situatie en overmand door angst, terwijl zij nooit eerder haar regio verliet en gescheiden was van haar echtgenoot en kinderen gedurende een lange reis met valse paspoorten geregeld door de smokkelaar) vanzelfsprekend een impact hadden op de manier waarop dit interview plaatsvond. Verzoekster heeft haar interview bij aanvang van de procedure op 7 mei 2021 gehad en dit gebeurde niet in detentie op de luchthaven, zoals blijkt uit het administratief dossier (DVZ-verklaring, CGVS-vragenlijst, stuk 8). De Raad merkt verder op dat verzoekster met dit verweer niet *in concreto* aantoont dat zij tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat zou zijn geweest om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen inzake de gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker gezien deze gebeurtenissen de essentie van haar relaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst. Ook met haar verweer dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud blij gaf van een onvermogen om gericht de vragen te beantwoorden, toont zij niet *in concreto* aan dat haar cognitieve geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dit kan niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster brengt op dit punt bovendien geen bewijs bij, noch heeft zij hiervan enige melding gemaakt tijdens haar interview of het persoonlijk onderhoud, zodat haar verweer beperkt blijft tot het uiten van blote beweringen. Waar verzoekster nog stelt dat het niet evident is voor haar als ongeschoolde om te begrijpen wat bedoeld wordt met detentie, merkt de Raad op dat dit andermaal een loutere bewering betreft. In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat uit het interview blijkt dat de vraagstelling zich niet enkel beperkte tot de vraag of verzoekster ooit in detentie zat, doch dat gevraagd werd: “*Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode?*” (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1). Verzoekster heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij deze vraagstelling, die ruim en duidelijk was, niet begreep, hoewel het aan haar was om dergelijke problemen te melden. Bovendien wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of verzoekster al dan niet verklaarde of er een tolk beschikbaar was tijdens het interview met de Dienst

Vreemdelingenzaken, haar bewering dat de tolk geen uitleg gaf geen verschoning vormt voor haar nalatige verklaringen op dit punt, te meer zij zelf opmerkt dat het niet aan de tolk is om meer uitleg te verschaffen. Evenmin toont zij aan hoe een overleg met haar advocaat voorafgaand aan dit interview een weerslag zou kunnen gehad hebben op haar verklaringen tijdens dit interview, gelet op de voorafgaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat de medewerkingsplicht van verzoekster vereist dat zij op een gedetailleerde en nauwkeurige wijze de feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit haar land van herkomst weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoeksters verklaringen werden bovendien aan haar voorgelezen in het Somalisch en zij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Haar verweer in het verzoekschrift kan dan ook niet worden aanvaard ter verschoning van haar lacunaire en tegenstrijdige verklaringen tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden dat zij tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud geen inconsistente verklaringen aflegde over de reden waarom zij door Al-Shabaab werd geïnterviewd. Verzoekster herhaalt haar verklaringen dat zij na haar vrijlating van het Al-Shabaab-lid vernam dat men haar misschien verdacht van spionage, doch wijst erop dat zij hier nooit officieel van in verdenking werd gesteld en daarom met de nodige voorzichtigheid aan de commissaris-generaal verklaarde wat zij van derden had vernomen. De Raad merkt eerst op dat dit verweer klemt met de vaststelling dat verzoekster tijdens het interview bij aanvang van de procedure wel uitdrukkelijk verklaarde dat *“Al-Shabaab beschuldigde mij dat ik als spion voor de overheid werkte”* (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2), zonder te nuanceren dat zij dit slechts van derden had vernomen. Het is verder niet aannemelijk dat zij vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd of zij wist waarom zij door Al-Shabaab werd vastgehouden, verklaarde *“die mensen vertellen je niets”* en uitdrukkelijk *“Neen”* antwoordde, toen haar gevraagd werd of zij ooit achterhaald heeft waarom zij heeft vastgezeten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21-22). Er kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij op dit moment reeds zou vermelden dat zij gehoord had dat Al-Shabaab haar verdacht van spionage, zelfs indien zij nooit officieel in verdenking werd gesteld. Dat verzoekster deze feiten pas vermeldde toen zij uitdrukkelijk werd geconfronteerd met haar verklaringen tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken, is dan ook niet aannemelijk, gelet op de eerdere vragen die haar hierover werden gesteld. De bestreden beslissing stelde daarenboven terecht vast dat verzoekster zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud ook tegensprak op dit punt. De Raad voegt hier nog aan toe dat haar verklaring dat Al-Shabaab niets vertelt klemt met haar verklaringen dat zij van de lokale Al-Shabaab-verantwoordelijke te horen kreeg dat zij verdacht werd van spionage (*Ibid.*, p. 22). Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeksters verklaringen op dit punt weldegelijk inconsistent zijn.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekster geen overtuigende verklaringen kan afleggen waarom net zij door Al-Shabaab geïnterviewd werd. Het feit dat zij als analfabete vrouw geen voorbereidend overleg had met haar advocaat doet geen afbreuk aan verzoeksters vage en lacunaire verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op dit punt, gezien ook van een ongeschoolde vrouw kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding hebben gevormd voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, ook zonder voorafgaand overleg met haar advocaat. Waar zij in het verzoekschrift nog stelt dat zij reeds eerder door Al-Shabaab geïnterviewd werd omdat zij haar belastingen niet kon betalen en na haar arrestatie haar theehuis niet meer opende en aldus ook geen belastingen betaalde, merkt de Raad op dat verzoekster met dit verweer niet verklaart waarom Al-Shabaab haar een eerste maal viseerde, gezien zij verklaarde dat zij op dat moment wel belastingen betaalde (*Ibid.*, p. 25). Verzoekster verklaarde verder uitdrukkelijk dat Al-Shabaab haar een tweede keer kwam zoeken omdat zij een spion was (*Ibid.*, p. 23), hetgeen geen uitstaans heeft met het feit dat zij geen belastingen betaalde. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat verzoekster met het verwijzen naar het feit dat zij geen belastingen betaalde geen overtuigende verklaring biedt waarom net zij geïnterviewd werd door Al-Shabaab. Haar verweer in het verzoekschrift dat de dreigementen van Al-Shabaab onlosmakelijk verband houden met haar positie als vrouw die besluit om handelaar te worden door een theehuis te openen en zich in de publieke ruimte te begeven met haar activiteiten, gezien deze handelswijze afwijkt van de rol die Al-Shabaab vrouwen toedicht, betreft een blote *post-factum* bewering in haar hoofde, die zij niet kan staven aan de hand van concrete elementen of gegevens. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster deze feiten niet eerder vermeld heeft als reden waarom zij door Al-Shabaab zou geïnterviewd worden, noch brengt zij informatie bij waaruit blijkt dat Al-Shabaab vrouwen zou viseren louter omwille van het feit dat zij handelaar zijn en deelnemen aan het openbare leven. Ook het verweer dat verzoekster een interessant profiel had omdat zij op zondag als handelaar naar de markt trok, waar de overheid de macht had, betreft een blote *post-factum* bewering die hoe dan ook evenmin afdoende

verklaring vormt waarom net zij zou worden verdacht van spionage voor de overheid door Al-Shabaab, nu verzoekster zelf verklaarde dat alle mensen van haar dorp vaak op zondag boodschappen gingen doen in Qoryooley (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18). De *post-factum* toelichting in het verzoekschrift kan aldus geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekster niet kan overtuigen waarom Al-Shabaab haar zou viseren. Gelet op het voorgaande, biedt deze toelichting evenmin een afdoende verklaring voor de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoekster nog jarenlang telefonisch zou bedreigen tijdens haar verblijf in Mogadishu. Dat uit objectieve informatie kan blijken dat de inlichtingendienst van Al-Shabaab actief is in de stad en vrouwen betrokken zijn bij hun activiteiten die cruciaal zijn voor de beweging, toont niet aan dat het aannemelijk is dat verzoekster, die niet behoort tot de categorieën van mensen die de groepering gewoonlijk viseert, zoals kan blijken uit de bestreden beslissing, nog jarenlang een doelwit van Al-Shabaab zou vormen in Mogadishu. Het feit dat verzoekster hierover niet verder werd bevestigd, doet geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeksters verklaringen op dit punt ongeloofwaardig zijn.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoekster niet zou ondervraagd hebben tijdens haar gevangenschap indien zij haar zouden verdenken van spionage. Het algemene verweer in het verzoekschrift dat Al-Shabaab geen logica hanteert en redelijkheid noch ratio kent en dat verzoeksters persoonlijke visie, zijnde dat er een onderzoek werd gevoerd en zij werd vrijgelaten omdat er niets bezwarend werd gevonden, plausibel is, kan niet volstaan om de vaststelling in de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De Raad is van oordeel dat, indien Al-Shabaab werkelijk een onderzoek naar verzoekster zou gevoerd hebben, zoals zij beweert, er redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in de eerste plaats haar zouden ondervragen over haar vermeende spionage voor de overheid. De Raad benadrukt dat verzoeksters verklaringen een voldoende voorwaarde kunnen vormen van haar hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat zij eerlijk, mogelijk en geloofwaardig zijn. De vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de door haar ingeroepen feiten ongeloofwaardig zijn, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij haar kind niet blootstelde aan een risico om opgepakt te worden door Al-Shabaab door hem terug naar haar dorp van herkomst te sturen omdat haar zoon slechts twaalf jaar oud was op dat moment en kinderen op jonge leeftijd niet geïnterviewd worden door Al-Shabaab, wijst de Raad erop dat dit andermaal een blote bewering betreft die niet wordt ondersteund door concrete elementen of gegevens. Haar verweer dat zij geen ander alternatief had omdat zij niet in zijn onderhoud kon voorzien, betreft tevens geen afdoende verklaring voor haar handelswijze in het licht van de risico's die uitgingen van de bedreigingen door Al-Shabaab. Verzoeksters ongeloofwaardige handelswijze in het licht van de bedreigingen door Al-Shabaab doet dan ook afbreuk aan de door haar verklaarde vrees voor de groepering. Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift aanvoert dat haar echtgenoot eenmalig werd opgezocht door Al-Shabaab vier dagen na haar vertrek, wijst de Raad erop dat dit een blote *post-factum* bewering betreft, nu verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat haar echtgenoot zelf geen problemen heeft gekend toen haar hiernaar werd gevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 30). Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden dat zij onvoldoende werd ondervraagd hierover. Dat verzoeksters gezin probleemloos in haar dorp kon verblijven, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas en verklaarde vrees voor vervolging door Al-Shabaab.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de door verzoeksters relaas en de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw stelling niet naar Mogadishu/Somalië terug te kunnen keren omwille van problemen met leden van al Shabaab, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen met al Shabaab aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw uitleg over uw problemen met al Shabaab in het dorp Malayley in oktober 2016 bijzonder vaag en incoherent is waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig op de helling komt te staan.

Zo valt het op dat u ten overstaan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op een vraag naar arrestaties en/ of detenties aangeeft nooit te zijn aangehouden en/of opgesloten te zijn geweest (zie vragenlijst Commissariaatgeneraal – verder “CGVS” d.d. 07/05/2021, vraag 3.1). Ten overstaan het Commissariaatgeneraal verklaarde u echter dat u na uw meenname door al Shabaab in de tiende maand van 2016 gedurende drie nachten in een kamer werd opgesloten, alvorens men u vrij liet (notities CGVS, p.20). (...) Verder dient te worden gewezen op enkele incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS en tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf. Zo gaf u ten overstaan de DVZ te kennen door al Shabaab beschuldigd te zijn van spionage voor de overheid. Omdat er onvoldoende bewijzen waren hebben ze u vrijuit laten gaan (zie vragenlijst CGVS d.d. 07/05/2021, vraag5). Wanneer bij het CGVS werd gepolst of u ooit had geweten waarom u 3 dagen lang werd vastgehouden door al Shabaab, daar u in uw spontane uiteenzetting over uw arrestatie en detentie geen gewag maakte van verdenking van spionage (notities CGVS, p.20,21,22), antwoordde u dat de mensen van al Shabaab dit (de reden) niet vertellen. U ontkende vervolgens uitdrukkelijk ooit te hebben geweten waarom u toen werd vastgehouden (notities CGVS, p.21,22). Wanneer uw aanvankelijke verklaringen bij de DVZ u werden voorgelezen, stellende dat u daar duidelijk had verteld dat al Shabaab u verdacht van spionage, antwoordde u plotsklaps: “Dat zijn de mensen die me dat achteraf vertelden; dat ik misschien op verdenking van spionage vastgezet had”. Gevraagd wie en wanneer u dit dan had gemeld stelde u dat het M.A. was, een verantwoordelijke van al Shabaab in uw dorp, die u dezelfde dag van uw vrijlating deze uitleg persoonlijk had meegedeeld (notities CGVS, p.22). Geconfronteerd met uw uiteenlopende uitleg (“omwille van” spionage voor de overheid tegenover “misschien” op verdenking van spionage) en opgemerkt dat u in uw uitleg u zelf wel tegenspreekt (“nooit geweten” tegenover “wel geïnformeerd” door een medewerker van al Shabaab), herhaalde u enkel uw laatste versie van de uiteenzetting stellende dat het M.A. was die u uitleg gaf (notities CGVS, p.22). Ook al zou u ongeschoold zijn (notities CGVS, p.3,16,31), kan men verwachten dat u een coherent relaas brengt over feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek bovendien als het om een detentie van meerdere dagen zou gaan.

Hoe dan ook, waar u liet uitschijnen te zijn opgepakt omdat al Shabaab u zou hebben verdacht een spion voor de autoriteiten te zijn, kon u geenszins uitleggen waarom net u –een moeder van acht kinderen die alle regels van al Shabaab respecteert en maandelijks haar belastingen betaalde om haar eethuis te kunnen uitbaten– plotsklaps door al Shabaab werd geïnterviewd en verdacht van spionage (notities CGVS, p.19,20,24,25). Uitgenodigd om wat meer informatie te verschaffen over de redenen waarom u werd verdacht zei u enkel: Dat is wat ik me tot vandaag ook afvraag (notities CGVS, p.24). Gepolst of u misschien bij M.A. uw licht was gaan opsteken waarom u verdacht was, antwoordde u ontwijkend: “Die mannen hebben, ik bedoel die M.A. moet ook doen wat die rechtbank zegt.” (notities CGVS, p.24). Vervolgens merkte u zeer algemeen op dat restauranthouders altijd dergelijke problemen hebben (notities CGVS, p.24). Opgemerkt dat u meer persoonlijke uitleg diende te geven waarom juist u door al Shabaab werd verdacht van spionage, wees u enkel naar het bedrag van uw dagelijkse inkomsten en het bedrag van uw maandelijkse belasting aan al Shabaab, stellende dat u vier maanden na uw opening aan al Shabaab had gezegd dat u de som niet kon betalen (notities CGVS, p.24). Uiteindelijk gaf u aan alsnog steeds uw verplichte belasting te hebben betaald (notities CGVS, p.25). Het valt dan ook op dat u bij een vraag naar meer persoonlijke uitleg gewoon met nieuwe feiten afkomt (inkomsten/belastingen), die vervolgens niets te maken blijken te hebben met de gestelde vraag, noch een belangrijke link vormen in uw verhaal. Waarom al Shabaab een persoon die ze verdenken van zware feiten zoals spionage niet zouden ondervragen en zomaar vrijlaten, is overigens een raadsel (notities CGVS, p. 20,21). Men zou immers verwachten dat een georganiseerde groepering als al Shabaab die in uw dorp de plak zwaait en de moeite neemt u naar de rechtbank te sommeren (notities CGVS, p.20), u in de drie dagen dat ze u als vermeende spion vasthouden zouden ondervragen. Wanneer u dit werd voorgehouden stelde u: “Ze doen wel een onderzoek, als daaruit blijkt dat ze niets tegen je hebben dan gaan ze je vrijlaten”. De vraag of al Shabaab dan niets tegen u had, beantwoordde u dan ook bevestigend (notities CGVS, p.25). Deze vaststellingen in acht nemend is het dan ook totaal niet overtuigend dat al Shabaab vijftig dagen later, terwijl u uw eetplaats niet meer had heropend, noch had gereisd (notities CGVS, p.24), bij u zou langskomen voor een huiszoeking om u te arresteren. U beweerde immers dat ze deze actie ondernamen omdat ze u voor een spion zagen. Bijzonder is overigens dat al Shabaab, nadat ze twee uur lang u overal hadden gezocht u niet zou hebben gevonden (notities CGVS, p.22,23). Dat uw problemen met al Shabaab in uw dorp niet in het minst overtuigend blijkt bovendien uit uw bewering dat u besliste om uw zoon A., die met u naar Qoryooley was gevlucht, gewoon terug naar uw dorp –en dus naar de hol van de leeuw- te sturen. Het is immers niet redelijk te noemen u uw zoon naar een plaats stuurt waar u zelf in gevaar was, hiermee het risico nemend dat al Shabaab wel eens uw zoon zou kunnen aanpakken.

Even frappant in uw hele betoog over uw problemen met al Shabaab is dat uw echtgenoot nooit enig probleem met al Shabaab kende, terwijl u –zijn echtgenote- ervan werd verdacht een spion van de overheid te zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw echtgenoot nooit werd lastiggevallen door al Shabaab en zelfs na jullie verhuis naar Mogadishu, meermaals op en weer reisde tussen Mogadishu en het dorp Malayley. Hij kon tijdens bij deze bezoeken aan het dorp zelfs wat van jullie eigendommen verkopen om u van geld te voorzien (notities CGVS, p.29,30). Het is immers niet te vatten dat een man wiens echtgenote als spion wordt gezien, zelf niet verdacht zou zijn, vooral omdat uw echtgenoot zich verschillende keren tussen het regeringsgebied (Mogadishu) en het gebied onder de controle van al Shabaab bewoog (Qoryooley/Malayley).

Daar u de problemen met al Shabaab in Malayley aanwijst als aanleiding voor uw vertrek naar Mogadishu in 2017 en deze incidenten aan de basis legt van uw problemen met onbekende leden van al Shabaab die u jarenlang dagelijks met dreigtelefoons bestookten, kan in het licht van bovenstaande vaststellingen niet het minste geloof worden gehecht aan uw problemen met al Shabaab in Mogadishu. Zelfs indien uw verklaringen over de problemen met al Shabaab in uw dorp waar zouden zijn –quod non- is het totaal onwaarschijnlijk dat een goed georganiseerde groep als al Shabaab die eerder doelgerichte aanslagen uitvoert en bepaalde categorieën mensen viseert, zoals clanoudsten, zakenlieden, overheidsfunctionarissen, journalisten, medewerkers van ngo's en internationale organisaties –alle informatie is beschikbaar via de hieronder vermelde links- zich jarenlang zou bezighouden met telefonische bedreigingen aan het adres van een huisvrouw (notities CGVS, p.29) en moeder van acht kinderen in Mogadishu, die totaal niet aan de hierboven omschreven profielen voldoet. Gevraagd waarom u zo interessant zou zijn geweest voor al Shabaab dat ze jarenlang hun tijd zouden steken u ontelbare keren op te bellen en te bedreigen (notities CGVS, p.28), antwoordde u: “De man van mijn nicht is 4 jaar spoorloos, hij was meegenomen geweest” (notities CGVS, p.29). Daar u met dit antwoord geen inzicht bood op uw eigen persoon, werd u de vraag opnieuw gesteld. U merkte enkel het volgende op: “Shabaab (AS) noteert alles, wie is van overheid, wie is van AS, ze kunnen je van alles beschuldigen”, hiermee nog steeds geen overtuigende uitleg biedend waarom u na al die jaren in Mogadishu een doelwit zou zijn voor al Shabaab (notities CGVS, p.29).”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet kan terugkeren omdat zij er in een situatie van extreme armoede verkeerde, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien te voorzien. De Raad doet hierbij de volgende vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeksters verklaringen over haar situatie van extreme armoede niet worden aanvaard. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster haar socio-economische omstandigheden niet eerder heeft aangehaald als redenen waarom zij niet terug kan keren naar Somalië of Mogadishu. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat verzoekster over onderdak beschikte in Mogadishu (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 28) en dat er bovendien geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij er steeds diende te verhuizen, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij er door Al-Shabaab werd gevisieerd. Aldus biedt zij geen zicht op haar werkelijke levensomstandigheden tijdens haar verblijf in Mogadishu. Zij verklaarde tevens dat zij en haar familie leefden van de opbrengst van de koeien die zij hadden verkocht en dat haar man werkte in de bouw (*Ibid.*, p. 29). Zij stelde hierbij op geen enkel moment dat zij en haar familie niet in hun levensonderhoud konden voorzien in Mogadishu, zoals zij in haar verzoekschrift poneert, zodat dit een loutere *post-factum* bewering betreft. Dat verzoekster niet kon gaan werken omdat haar leven er in gevaar is (*Ibid.*), kan bovendien niet worden aanvaard, nu hierboven is gebleken dat verzoekster haar problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk kan maken. Zij verklaarde tevens dat haar zoon A. enkele maanden les kon volgen in een privéschool (*Ibid.*, p. 17) en dat zij nooit nagevraagd heeft of haar kinderen naar een openbare school konden (*Ibid.*), zodat haar stelling dat haar kinderen niet over onderwijs

beschikten tevens moet worden genuanceerd. Bovendien verklaarde zij nog dat zij in haar land van herkomst medicatie nam voor haar diabetes (*Ibid.*, p. 2) en dat zij verzorgd werd in het ziekenhuis nadat zij een koe verkocht (*Ibid.*, p. 28), zodat haar stelling dat zij geen middelen heeft om in gepaste zorg te voorzien tevens niet kan worden aangenomen. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij 6000 dollar betaald heeft aan de smokkelaar om haar reis naar België te regelen (DVZ-verklaring, stuk 8, nr. 11).

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoeksters verklaringen over haar herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. Verzoekster verklaarde immers dat zij sinds november 2017 tot aan haar vertrek uit Somalië in februari 2021 (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 6 en 12) in Mogadishu heeft verbleven en dat haar echtgenoot en kinderen er thans nog verblijven (*Ibid.*, p. 8-9), zodat deze regio kan worden beschouwd als de regio waar verzoekster leeft en haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie aldaar.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster doet uitschijnen, wordt *in casu* aldus geen toepassing gemaakt van het concept intern vestigingsalternatief, zodat haar betoog dat een intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu in haar hoofde niet redelijk is, niet dienstig is.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (*K.A.B. t. Zweden*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*R.H. t. Zweden*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoekster kan worden bijgetreden in zoverre zij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster ter kennis gebrachte informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Het verzoekschrift voert aan dat een terugkeer naar Mogadishu niet mogelijk is omwille van haar kwetsbaar profiel, waarbij zij verwijst naar het feit dat zij een analfabete jonge vrouw is die zich in Mogadishu in een situatie van extreme armoede bevond en diabetes heeft. De Raad merkt echter op dat verzoekster met de loutere verwijzing naar haar profiel van jonge en analfabete vrouw niet aantoont dat zij niet in staat zou zijn om gevaarlijke situatie in Mogadishu naar behoren in te schatten, temeer nu zij er jarenlang verbleven heeft en aldus voldoende bekendheid bezit met de stad. Verzoekster toont verder niet *in concreto* aan dat haar socio-economische situatie of haar gezondheidstoestand dermate ernstig zou zijn dat zij hierdoor een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in de stad Mogadishu plaatsvindt. De Raad is van oordeel dat verzoekster haar kwetsbaar profiel niet aantoont, noch dat zij bij een terugkeer in Mogadishu een groter risico zou lopen om slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt dan andere burgers in haar regio.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij bevestigd diende te worden over haar clan en de mogelijke impact ervan op een veilige terugkeer naar Mogadishu, merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, nog daargelaten het feit dat dit aspect van een relaas wordt beoordeeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP